

„Защо да ходя на училище.“

Национално представително
проучване на нагласите на
учениците в 6-ти клас

THE VELUX FOUNDATIONS
VILLUM FONDEN × VELUX FONDEN

Важни цифри:

95% от децата смятат, че е важно да ходят на училище

33% ходят на училище, за да научат нови неща

21% ходят на училище, за да си намерят работа

70% от децата се чувстват добре в класната стая

66% казват, че учителите обръщат специално внимание на децата, които имат трудност в училище

За 26% причината да харесват училище са учителите

9% не са ходили на детска градина

10% не живеят с родителите си (в т.ч. на 3% родителите са в чужбина)

12% ежедневно пътуват до друго селище

12% нямат приятели на същата възраст там, където живеят

На 14% се случва да работят, за да изкарат неща

18% имат трудности с българския (ежедневният език в средата им е друг)

59% от децата не харесват тези предмети, които са им трудни

46% от децата не харесват тези предмети, които са им скучни

Поне 23% са от крайно бедни домакинства

Изводи

Идеалният учител се отнася се добре към децата (38%). Поднася и обяснява по разбираем начин учебния материал (23%). Интересен е (12%). Помага на децата (11%).

Основните страхове на шестокласниците са свързани с училището. Страх от несправяне и провал с учебния материал (57%). Подигравки от съученици (37%). Лошо отношение от страна на учителите (34%). 18% се боят от агресия в училище.

Около 30-35% от изследваните деца са рискови от гледна точка на мотивацията за учене и продължаване на учението. Успехът им е под *Добър (4.00)*. Основното, заради което ходят на училище са приятелите, възможността да поиграят и общуват с връстници. Харесват само 1-2 учебни предмета (от които единият е '*Физкултура и спорт*', а другият е '*Музика*' или '*Информационни технологии*'). Срещат сериозни трудности по основните предмети. 4 пъти по-вероятно е в риск да се окаже дете, което расте в чуждоезикова среда, отколкото в българоезична. 3 пъти по-вероятно е същото, ако детето не е ходило на детска градина, отколкото ако е ходило. 2 пъти по-вероятно е, ако не живее с поне един от родителите, отколкото ако живее с тях. 2 пъти по-вероятно е, ако живее и учи в село или малък град, отколкото ако е в областен център или столица. При равни други условия, посещаването на занималня намалява поне с 30% вероятността детето да изпадне в риск.

Изследването регистрира като успешни мерки и усилия по превенция на рисковете от отпадане на тези деца от училище. Развитие на извънкласни форми за ангажиране, акцент върху спорта или някакво изкуство, обхващането им в занимални, практиката да се допитват до ученици по въпроси, които са важни за тях, възможностите децата сами да инициират и организират празници и събития в училище, противодействия на агресията, дискриминацията, двойните стандарти в отношението към децата, опитите за ранна и практически насочена професионална ориентация.

Роля на местната общност. Когато семейството и училището нямат достатъчен собствен капацитет да изпълняват социализиращата си роля, местната общност може да помогне. Това е особено ефективна локална стратегия в депресивните селища и общини, в които училищата съществуват в режим на оцеляване и маргинализация. Резултатите от количественото и качествено изследване подкрепят извода, че когато училището се отвори към света около себе си и този свят навлезе в него със своите позитивни образци, перспективи, знания и умения, нараства вероятността децата в риск да намерят в училището и ученето нещо увличащо, интересно, полезно за себе си.

Какво искат децата. Интересно поднесен материал. Учене чрез преживяване. Извънкласни дейности. Справедливи и подкрепящи учители.